

Vergaderjaar 1984–1985

18 752

Nadere wijziging van de Ziektewet, de Coördinatiewet Sociale verzekering en enige andere wetten (verlaging uitkeringspercentage Ziektewet en premieheffing over uitkeringen bij ziekte)

Nr. 6

EINDVERSLAG

Vastgesteld 5 februari 1985

Na kennisneming van de memorie van antwoord bestond er binnen de vaste commissie voor Sociale Zaken en Werkgelegenheid¹ nog behoefte aan het stellen van nadere vragen en het maken van opmerkingen. Onder het voorbehoud dat de regering deze tijdig zal hebben beantwoord, acht de commissie de openbare beraadslaging over het wetsvoorstel genoegzaam voorbereid.

De leden van de fractie van de P.v.d.A. hadden met belangstelling de nadere uiteenzetting over de wijziging van de Ziektewet in de memorie van antwoord gelezen.

Zij wensten op een aantal onderdelen van het wetsvoorstel nader in te gaan.

De premieheffing over de ziektewetuitkering – zoals reeds in het voorlopig verslag werd gesteld – achtten deze leden aanvaardbaar. Zij hadden echter gerede twijfel over de noodzaak én de technische uitvoerbaarheid van het heffen van premie over de bovenwettelijke uitkeringen.

Leidt dit niet, zo vroegen deze leden, tot het effect dat steeds opnieuw de bovenwettelijke uitkering moet worden aangevuld met een bedrag, dat daarna telkens weer onderhevig is aan premie-inhouding? Is de technische uitvoering van premieheffing over de bovenwettelijke uitkering niet even ingewikkeld, zo niet nog moeilijker dan het niet onder de premieplicht brengen van deze aanvullingen? Deze leden wensten hierover een nadere uiteenzetting van het kabinet.

De leden van de P.v.d.A.-fractie hadden reeds eerder gevraagd naar de effecten van een hogere «bovenwettelijke» premie in c.a.o.'s, ter dekking van een eventuele aanvulling tot 100% netto voor de uitkeringssituatie. Waarom zou het niet mogelijk zijn, zo vroegen zij in het geval werknemers in een bedrijfs- of ondernemings-c.a.o. besluiten door middel van premiebetaling een herverzekering te realiseren voor inkomensachteruitgang door premieheffing, dit buiten de gewogen gemiddelde premiestelling te houden?

Maakt het daarbij verschil of werknemers en werkgevers een dergelijke herverzekering afsluiten op grond van Ziektewet (artikel 57) dan wel bij bijvoorbeeld een particuliere verzekeringsmaatschappij? Zou in het laatste geval zowel de premiebetaling buiten het voor de uitkeringen gewogen gemiddelde blijven als de uitkeringen zelve niet onderhevig zijn aan de premieplicht?

¹ Samenstelling:

Leden: Scholten (de groep Scholten/Dijkman), Keja (VVD), Poppe (PvdA), Weijers (CDA), Kraaijeveld-Wouters (CDA), voorzitter, Beckers-de Bruijn (PPR), Spieker (PvdA), Moor (PvdA), De Korte (VVD), Gerritse (CDA), Buurmeijer (PvdA), ondervoorzitter, Toussaint (PvdA), Buikema (CDA), Rempt-Halmmans de Jongh (VVD), Leerling (RPF), Schutte (GPV), Groenman (D'66), Van der Vlies (SGP), Willems (PSP), Brouwer (CPN), Oomen-Ruijten (CDA), Ter Veld (PvdA), Paulis (CDA), Dales (PvdA), Ubels-Veen (EVP), Korthals (VVD), Linschoten (VVD).
Plv.leden: De Grave (VVD), Worrell (PvdA), Hermsen (CDA), G. C. van Dam (CDA), Leijnse (PvdA), Kombrink (PvdA), Van Erp (VVD), Van Muiden (CDA), Van Nieuwenhoven (PvdA), Salomons (PvdA), vacature (CDA), Hermans (VVD), Nypels (D'66), Eshuis (CPN), Wolters (CDA), Wöltgens (PvdA), Evenhuis-van Essen (CDA), Knol (PvdA), Kamp (VVD), Nijhuis (VVD).

Zou in het laatste geval – herverzekering buiten de Ziektewet – eveneens toestemming van het Ministerie van Sociale Zaken en Werkgelegenheid vereist zijn?

De leden van de P.v.d.A.-fractie vroegen voorts naar de wijze waarop voor werknemers in WSW-verband de regelingen van het overheidspersoneel (in plaats van die van het bedrijfsleven) worden gevolgd. Zij wensten hierop een nadere toelichting.

De leden van de P.v.d.A.-fractie hier aan het woord waren van oordeel dat het kabinet te licht denkt over een – door hen afgewezen – inkomenstoets in de minimumdagloonbescherming, waar het de uitvoerbaarheid betreft. Een vergelijking met uitkeringen, zoals de WW, achtten zij niet terecht, waat het bij de ZW kan gaan om zeer kortlopende uitkeringen.

Met betrekking tot de relatie tussen de minimumdagloonbescherming en artikel 1638 c BW hadden de leden van de P.v.d.A.-fractie eveneens nadere vragen.

In de eerste plaats wensten zij een nadere toelichting op de bestaande jurisprudentie met betrekking tot het doorbetalen van loon tijdens ziekte gedurende betrekkelijk korte tijd.

Wordt hierbij onderscheid gemaakt naar duur en aard van het dienstverband?

In de tweede plaats vroegen zij of de minimumloonbescherming gedurende de eerste zes weken van ziekte er ook feitelijk toe zal leiden dat er toch gesproken kan worden van een minimumdagloongarantie. Bestaat krachtens de Wet minimumloon en vakantiebijslag niet uitdrukkelijk de mogelijkheid rekening te houden met het inkomen over een langere periode? Met andere woorden, betekent deze bescherming niet dat iemand die iets meer verdient dan het minimumloon bij voortdurend ziekteverzuim gemiddeld toch op het minimumloon uitkomt, waardoor over de ziekte-dagen zelf de garantie, zoals die bij een minimumdagloombepaling zou bestaan, ontbreekt?

Kan hierover voor verschillende inkomensniveaus met een verschillende ziekte-duur – bijvoorbeeld 110%, 115% en 120% van het wettelijk minimumloon en een ziekte-duur van vijf, dan wel tiendagen in de enige maand – worden weer gegeven wat de inkomensbescherming zou zijn, tegenover de bescherming die geboden wordt door de Wet minimumloon en vakantiebijslag?

Deze leden wensten ten slotte nader geïnformeerd te worden over een bepaling in de c.a.o.-natwasserijen en chemische waterijen. Is de kostwinnersbepaling in deze c.a.o. voor onder 23-jarigen om in aanmerking te komen voor een aanvulling tot 100% wel in overeenstemming met de vigerende wetten gelijk loon/gelijke behandeling?

Zijn er meer c.a.o.'s waarvoor eventuele bovenwettelijke uitkeringen (aanvullingen tot 100% netto dan wel het al dan niet hebben van wachtdagen voor de werknemers) onderscheid wordt gemaakt naar kostwinnerschap of sexe in directe zin?

De leden van de C.D.A.-fractie waren het kabinet erkentelijk voor de gedegen antwoorden op hun beschouwingen en opmerkingen, gedaan in het voorlopig verslag.

Mede om die reden konden zij zich in dit verslag beperken tot een aantal opmerkingen en kanttekeningen.

Indien de Ziektewet blijvend op een hoger procentuele aanspraak recht zou geven dan alle andere rechtens geldende uitkeringen wordt de wetgever betrokken in het arbeidsvoorwaardenbeleid, zo stelden deze leden in het voorlopig verslag. Het kabinet ontkent zulks, zo was deze leden opgevallen. Waarom, zo vroegen zij. Immers, het kabinet is het met de C.D.A.-fractieleden eens dat er geen grond bestaat om een blijvend verschil in wettelijke aanspraken te creëren of te handhaven. Op het moment dat de wetgever dat wel zou doen, op verzoek van de sociale partners, raakt het toch betrokken in dat overleg?

Waarom zou geen relatie kunnen worden aangebracht tussen de zogeheten B.W.-norm van 6 à 8 weken en de minimumdagloongarantie? Het argument dat deze leden daarbij voegden, namelijk het voorkomen van veel administratieve rompslomp vonden zij niet of nauwelijks weerlegd.

Voorts was het deze leden opgevallen dat nogal laconiek gereageerd is op hun gedachte om de tweede fase van het wetsvoorstel, namelijk de verlaging van 75 naar 70 in de tijd naar voren te halen nu de eerste stap op een later tijdstip zal kunnen ingaan. Wat zouden daarvan de budgettaire voordelen zijn ook ter ontlasting van de inspanningsverplichtingen voor 1986?

Het antwoord van het kabinet op vragen van de P.P.R.-fractieleden over het SOFI-nummer had de verwondering van deze leden opgeroepen. Waarom wordt invoering van het sociale-verzekeringsgedeelte van het SOFI-nummer pas in 1987 verwacht?

Rondom de financiële gevolgen in macro-economische zin zijn enkele opmerkingen niet of afdoende beantwoord, te weten een beschouwing over de structurele doorwerking én de relatie tussen lastenverlichting voor bedrijven en de opstelling van werkgevers in deze.

Bij nadere beschouwing van de buitenlandse voorzieningen bij ziekte valt op dat in diverse landen onderscheid wordt gemaakt naar al dan niet ziekenhuisopname. Wordt dit onderscheid eveneens overwogen, eventueel ook in relatie tot de minimumdagloonbepaling?

De leden, behorende tot de V.V.D.-fractie waren het kabinet erkentelijk voor de uitvoerige beantwoording in de memorie van antwoord. Met het kabinet waren zij van oordeel dat het parlement zijn eigen verantwoordelijkheid heeft en dat de verwevenheid tussen Ziekwet (ZW) en bovenwettelijke aanspraken een wijziging van de ZW niet in de weg kan en mag staan. Ieder ander standpunt, zo betoogden zij, zou strijdig zijn met de parlementaire vrijheid en de beginselen van onze democratie.

De leden van de V.V.D.-fractie hadden kennis genomen van het standpunt van de Sociale Verzekeringsraad (SVr), dat 1 april a.s. als datum van invoering uitvoeringstechnisch als onmogelijk moet worden aangemerkt en dat dit op zijn vroegst 1 juli a.s. zou kunnen zijn. Ook deze leden hadden over de datum van 1 april de nodige twijfels. Zij vroegen daarom de visie van het kabinet over het SVr-standpunt.

De leden van deze fractie waren er voorts verheugd over dat het kabinet met hen van oordeel is dat de voorgestelde wijziging van de ZW in feite een eerste aanzet is tot een meer integrale herziening en dat in dat verband een betere aansluiting tussen ZW en de arbeidsongeschiktheidsverzekering tot stand gebracht dient te worden, waarbij een verkorting van de ZW-periode overwogen dient te worden. Zij ontkenden niet dat het kabinet op zichzelf gelijk heeft met de stelling dat een herziening van de arbeidsongeschiktheidsverzekering en een eventuele bekorting van de ZW-periode niet noodzakelijkerwijs gelijktijdig hoeft plaats te vinden. Naar hun oordeel is dit echter wel de meest voor de hand liggende aanpak. Deze leden hadden geconstateerd dat hun vraag over de budgettaire gevolgen van een dergelijke ineenschuiving niet is beantwoord. Zij wezen er nogmaals op dat het genoemde bedrag van f 1 mld. is gebaseerd op een ineenschuiven van ZW- en WAO, met inbegrip van een bekorting van de WAO-periode gerelateerd aan het beroepsverleden. Hun fractie, zo stelden deze V.V.D.-leden, heeft zich altijd al met klem tegen een dergelijke bekorting van de WAO uitgesproken. Inmiddels, zo is gebleken, staat zij in dat standpunt niet meer alleen, zodat er geen parlementaire meerderheid te vinden zal zijn voor de gedachte van het kabinet, zoals verwoord in de adviesaanvraag over de stelselwijziging. Wat zijn dan de budgettaire gevolgen van een ineenschuiven van ZW en WAO bij handhaving van de WAO-uitkeringsduur tot het 65e levensjaar?

Voorts vroegen deze leden waarom in de memorie van antwoord wordt gesproken over een «lastenverschuiving» van f 1 mld., terwijl in de adviesaanvraag wordt gesproken over 'een positief resultaat' van f 1 mld.?

De leden, behorende tot de V.V.D.-fractie waren teleurgesteld en verbaasd over het feit dat het kabinet blijkbaar geen volume-beleid wil voeren. Ook het terugdringen van het ziekteverzuim levert immers een bijdrage aan het reduceren van de omvang van de collectieve sector? Het argument dat het ziekteverzuimpercentage reeds is gedaald van 8,5% naar 7,5% achtten de aan het woord zijnde leden een zwak argument. Zij vonden ook 7,5% nog een hoog percentage, terwijl bovendien bedacht dient te worden dat bij een aantrekkende economie het ziekteverzuim weer zal kunnen toenemen.

Meent het kabinet niet dat dat voorkomen moet worden?

Waarom geeft het kabinet er de voorkeur aan om het al dan niet (her)invoeren van wachtdagen over te laten aan het bedrijfsleven en waarom geldt hier blijkbaar niet de eigen verantwoordelijkheid van de wetgever?

Deze leden wensten vervolgens de navolgende (aanvullende) informatie: – de verzuimpercentages van de periode 1965–1977; – de verzuimpercentages gesplitst naar mannen en vrouwen; – de verzuimpercentages van eigen risicodragers; – de ontwikkeling van het kortverzuim (1 dag ziekte, 2 ziektedagen, ziekteverzuim korter dan een week).

De leden van de V.V.D.-fractie wezen er op dat de voorgestelde verlaging van het uitkeringspercentage ingeval er geen sprake is van bovenwettelijke aanvullingen er toe kan leiden dat een betrokkene (tijdelijk) onder de ziekenfondsgrens kan komen.

Komt zo iemand terstond (tijdelijk) in het ziekenfonds of is dat eerst op termijn het geval gelet op de peildatum.

De leden van de V.V.D.-fractie zeiden dat de argumenten die het kabinet heeft aangedragen ter verdediging van de voorgestelde minimumdagloonregeling en het daaraan verbonden kostwinnersprincipe hen bepaald niet had kunnen overtuigen. Integendeel zelfs, want het kabinet deelt, blijkens de memorie van antwoord, hun mening dat met de invoering van de minimumdagloombepaling vooruit gelopen wordt op de principiële discussie die daarover binnen korte tijd gevoerd zal worden in het kader van de stelselwijziging. Bovendien is het kabinet het eveneens met de aan het woord zijnde leden eens dat het kostwinnersprincipe strijdig is met het streven naar individualisering. Zij herhaalden hun opvatting dat het in de minimumdagloon neergelegde behoefte-element gestalte zou moeten krijgen vanuit het zogenaamde vangnet. Zij bestreden met klem de in dit verband geponeerde stelling dat het bestaande voornemen tot invoering van een afzonderlijke gezinstoeslagenwet zou passen in de opvatting van de leden van de V.V.D.-fractie. Het tegendeel is het geval, zo zeiden zij.

Deze leden stelden voorts de vraag of de ZW onder de Europese derde richtlijn valt.

De leden van de V.V.D.-fractie hadden kennis genomen van de mededeling dat het kabinet nog geen standpunt heeft ingenomen over het al dan niet compenseren van het wegens vertraging optredende besparingsverlies. Zij drongen er op aan daarover alsnog duidelijkheid te verschaffen zowel met betrekking tot het zeker optredende besparingsverlies (vertraging tot 1 april 1985) als over een groter besparingsverlies als gevolg van verdere vertraging.

De leden van de V.V.D.-fractie waren erkentelijk voor de gegeven informatie over de financiële effecten voor bedrijven zoals weergegeven voor een fictief bedrijf (tabel 4 en 5). Hoe zijn deze effecten, zo vroegen zij, voor een klein bedrijf met 1, 5 of 10 werknemers?

De leden van deze fractie wilden ten slotte graag de reactie van het kabinet op uitlatingen van de zijde van de vakbeweging, gedaan tijdens de hoorzitting, dat de ZW-voorstellen er toe leiden dat een zieke werknemer er – in één jaar – 17% op achteruit kan gaan, alsmede op de uitlating in de MHP-krant dat een zieke werknemer reeds bij 20 ziektedagen er 17% op achteruitgaat.

De leden van de fractie van D'66 wilden het kabinet dankzeggen voor de overwegend zeer duidelijke memorie van antwoord. Zij zagen ook geen aanleiding om af te wijken van hun aanvankelijke standpunt, waarbij zij, afgezien van de minimumdagloonbepaling voor kostwinner, niet afwijzend staan tegenover het wetsvoorstel. Wel hadden zij nog een aantal aanvullende vragen.

De leden van de fractie van D'66 hadden er goede nota van genomen dat, indien het arbeidsvoorwaardenoverleg resulteert in nettoloondoorbetalen een netto doorbetaling voor ambtenaren tot ongeveer f 125 mln. extra kosten zal leiden. Zij vroegen zich af op wie het kabinet die kosten eventueel wil verhalen?

Uit het overzicht van de geschiedenis van de Ziektewet blijkt dat na 1967 c.a.o.-bedingen wijziging ondergaan hebben in die zin, dat het kostwinnerschap als bepalend criterium voor het recht op loondoorbetaling of aanvulling verdween. De leden van de fractie van D'66 achtten dit een belangwekkend gegeven, gezien ook in het licht van opmerkingen gemaakt in het Sociaal Maandblad Arbeid, van januari 1985, door prof. Fase. Zij zouden hierop nog terugkomen bij de bespreking van de minimumdaglonen.

De leden van de fractie van D'66 waren weliswaar van mening dat het kortdurend en vermijdbaar ziekteverzuim door het wetsvoorstel zal verminderen aangezien zij het desbetreffende percentage van ongeveer 60% zeer hoog achtten, maar hielden hun aarzelingen ten aanzien van het gezondheidsrisico. Verschillen in ziekteverzuim tussen bij voorbeeld vrouwen en mannen zijn volgens het kabinet geen gevolg van kabinetsbeleid. Het kwam hen voor dat het tot nu toe ontbreken van een adequate regeling voor ouderschapsverlof bij ziekte van kinderen, vrouwen er vaker toe brengt zichzelf ziek te melden. Zijn daarover gegevens bekend?

De leden van de fractie van D'66 konden zich voorstellen dat het invoeren van wachtdagen alsnog zou worden overwogen, maar dan wel met een hardheidsclausule voor bij voorbeeld chronisch zieken en vrouwen die periodiek moeten verzuimen.

Overigens deelden zij de mening van het kabinet, dat het invoeren van eventuele wachtdagen tot het arbeidsvoorwaardenoverleg behoort. Verwacht het kabinet dat van deze mogelijkheid meer gebruik gemaakt zal worden dan tot nu toe, naar aanleiding van dit wetsvoorstel?

Naar aanleiding van het risico van een scherpere werving en selectie, waaraan het kabinet overigens niet zo zwaar tilt, vroegen deze leden zich af of werkgevers in geval er afspraken over bovenwettelijke uitkeringen bestaan, niet geneigd zullen zijn minder snel vrouwen te werven. Als deze vrouwen geen recht op de minimumloonbescherming hebben, moet immers voor hen over een groter bovenwettelijk deel aangevuld worden. Zagen deze leden dat juist?

Op dit punt stelden de aan het woord zijnde leden tevens een vraag met betrekking tot het al dan niet verplicht verzekerd zijn voor het ziekenfonds. Hadden zij het goed, dan blijft men thans in het eerste jaar van ziekte verzekerd zoals men dat al was. Blijft dat zo, ook indien niet een 100% aanvulling plaatsvindt en men net onder de ziekenfondsgrens zou zakken?

De leden van de fractie van D'66 hadden enig misverstand opgeroepen in hun bijdrage aan het voorlopig verslag. Het was niet hun bedoeling dat bovenwettelijke uitkeringen buiten de premieheffing zouden vallen. Zij doelden op de aanvullingen verstrekt door bij voorbeeld een particuliere verzekeringsmaatschappij.

De leden van de fractie van D'66 hadden in hun voorlopig verslag heel nadrukkelijk gevraagd naar de inkomenseffecten voor alleenstaanden als op hen de minimumdagloonbescherming bij ziekte niet van toepassing is. Ook zagen zij gaarne een voorbeeld uitgewerkt van een tweeverdienerssituatie, waarin de man 75% van het minimum inkomen verdient, en de vrouw 25% daarvan, waarbij zij een gemiddeld aantal dagen ziek is. Hetzelfde, indien mogelijk, voor de situatie waarin een gezamenlijk modaal inkomen verdiend wordt in de verhouding 75-25%, en de vrouw een

gemiddeld ziekteverzuim kent. Eén en ander uiteraard in relatie met de totale inkomensachteruitgang die deze beide tweeverdiensituaties gedurende het jaar 1984 hebben gehad en zullen hebben in 1985.

De aan het woord zijnde leden vreesden namelijk dat voor vrouwen met een gemiddeld ziekteverzuim het ontmoedigende effect op de arbeidsmarkt-deelname nog sterker wordt dan het al is door de tweeverdienerswetgeving. Daar komt dan nog bij dat werkgevers steeds minder geneigd zullen zijn vrouwen in dienst te houden of te nemen, gezien de door deze leden vermoede extra werkgeverslasten voor niet-kostwinners bij afspraken tot bovenwettelijke uitkeringen.

De leden van de fractie van D'66 hadden voorts, waar het hun bezwaar tegen de minimumdagloonbepaling in de Ziektewet betreft, steun gevonden bij prof. Fase, in Sociaal Maandblad Arbeid, van januari 1985.

Reeds in hun bijdrage aan het voorlopig verslag hadden zij gesteld het onlogisch te vinden dat, indien bescherming moet worden geboden aan degenen die daaraan werkelijk behoefte hebben, de verantwoordelijkheid daarvoor bij de werkgevers te leggen gedurende de eerste 6 weken van arbeidsongeschiktheid. Prof. Fase steunt die opvatting waar hij stelt dat een selectieve garantieregeling slechts een plaats kan krijgen binnen de sociale zekerheid. Bovendien mag een werkgever, ingevolge artikel 119 van het EG-verdrag en de richtlijn gelijke beloning en behandeling geen onderscheid maken naar gezinssituatie. Prof. Fase waarschuwt het parlement voor een blamage op internationaal niveau en stelt dat de overheidsverplichting om het sociale minimum te garanderen en de werkgeversverplichting om voorzieningen te scheppen terzake van inkomenshandhaving bij ziekte niet met elkaar moeten worden verward.

De aan het woord zijnde leden meenden deze waarschuwing niet nodig te hebben, maar zagen een reactie van het kabinet op de opmerkingen van prof. Fase over het minimumdagloon met belangstelling tegemoet.

Deze leden zeiden voorstander te zijn van een ongedifferentieerd minimumdagloon. Hadden zij goed begrepen dat dit f 100 mln. extra zou kosten ten opzichte van de f 100 mln. die voor kostwinners is uitgetrokken? Hoe is dit bedrag berekend?

In het algemeen waren zij van mening dat, nu binnenkort de bestaande minimumdagloonbepalingen worden vervangen door de Wet gezinstoeslagen, geen nieuwe minimumdagloonbepaling moet worden ingevoerd in de Ziektewet. Hoewel artikel 1638 c BW geen dwingend recht is, zo vervolgdend zij, gebruikt het kabinet de jurisprudentie rond dit artikel wel om werkgevers op zijn minst moreel te dwingen tot een minimumloonbescherming gedurende de eerste zes weken van ziekte. Met verwijzing naar dat artikel wil het kabinet ook geen minimumdagloonberekening gedurende de eerste 6 weken arbeidsongeschiktheid (blz. 21 memorie van toelichting). In hun bijdrage aan het voorlopig verslag hadden de leden van de fractie van D'66 gevraagd of de jurisprudentie ook iets meldt over het handelen van werkgevers jegens vrouwelijke niet-kostwinners gedurende die eerste 6 weken. Zij wilden deze vraag graag herhalen.

Ook op het punt van de uitvoeringstechnische aspecten wilden de leden van de fractie van D'66 verwijzen naar het aangehaalde artikel van prof. Fase.

De leden van de C.P.N.-fractie zagen in de memorie van antwoord geen aanleiding hun voorlopig standpunt zoals neergelegd in het voorlopig verslag over de voorgestelde maatregelen te wijzigen. Zij wilden op een aantal aspecten nog kort ingaan.

Naar aanleiding van de vage beantwoording van vragen over de ombuigingsaspecten wilden deze leden toch nog vragen om verdere verduidelijking. Is er nu wel of niet sprake van een ombuigingstaakstelling? Wat bedoelt de bewindsman in dit verband met statistische gevolgen voor de collectieve lasten? Is nu de ombuigingstaakstelling de belangrijkste overweging geweest bij de totstandkoming van dit wetsvoorstel of de aanpassing aan andere loondervingsregelingen?

Met betrekking tot de opmerkingen van de bewindsman in het kader van de discussie over de relatie tussen Ziektewet en arbeidsvoorwaardenoverleg constateerden deze leden dat de bewindsman kennelijk van mening is dat de aanval de beste verdediging is, maar ook dat vervolgens de redenering omgedraaid zou kunnen worden, omdat de bewindsman in zijn argumentatie niet ontkent dat er een relatie is tussen de voorgestelde maatregelen en het overleg. Kan hij mededelen waarom hij zo tegen ingrijpen is waar het gaat om arbeidstijdverkorting en kennelijk een warm voorstander van de door hem voorgestelde ziektewetmaatregelen?

Volstrekt onvoldoende achtten deze leden de antwoorden van de bewindsman over de relatie van de maatregelen met de gezondheidszorg. Naar het oordeel van deze leden komt de bewindsman niet verder dan een herhaling van het gestelde in de memorie van toelichting, hetgeen nu juist voor deze leden aanleiding was tot het stellen van vragen. Meer in het bijzonder wilden zij graag vernemen of de bewindsman niet van mening is dat, hoewel de maatregelen niet bedoeld zijn het ziekteverzuim terug te dringen, het toch zo dient te zijn dat maatregelen als deze die met de problematiek van ziekteverzuim te maken hebben, in ieder geval getoetst dienen te worden op de vraag of zij risico's voor de gezondheid zouden kunnen inhouden? Is het niet erg slordig om te stellen dat waar effecten van maatregelen niet te schatten of te meten zijn, maatregelen gewoon doorgevoerd kunnen worden? Een soortgelijke vraag legden deze leden voor bij de relatie kostenverhoging in de gezondheidszorg en de voorgestelde maatregelen. Als er bij WVC geen inzicht bestaat in deze relatie, betekent dat dan dat er nooit onderzoek naar is geweest?

Zou de bewindsman kunnen uitleggen waarom hij niet verwacht dat een en ander zal leiden tot een strengere selectie door werkgevers?

Het lid van de G.P.V.-fractie wilde in tweede instantie nogmaals terugkomen op de relatie die door het kabinet wordt gelegd met de stelselwijziging. Dit lid was niet overtuigd van de juistheid van deze relatie, met name vanwege het verschil tussen het al dan niet voortduren van de arbeidsverhouding. Omdat hij die relatie niet zo direct wilde leggen stond hij ook vrijer tegenover de keus tussen de verlaging van uitkeringspercentages en het introduceren van een aantal wachtdagen. Bij die keus woog voor dit G.P.V.-fractielid zwaar het relatief ontzien van de langdurig zieken, wat beter gerealiseerd kon worden bij een systeem van wachtdagen. Als argument daartegen wordt aangevoerd dat de kans bestaat dat sommige werknemers misschien langer doorwerken dan verantwoord is. Geldt hiervoor dan niet wat het kabinet elders in de memorie van antwoord aanvoert dat gezien het veel voorkomen van situaties van niet ernstige ziekte waarbij de werknemer naar mag worden verondersteld een zekere keuzevrijheid heeft

De voorzitter van de commissie,
Kraaijeveld-Wouters

De griffier van de commissie,
Van der Windt